

Sygn. akt I CSK 965/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa G. Spółki z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Finansów
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 1173/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset
złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

G. spółka z o.o. we Wrocławiu wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa - Ministra Finansów kwoty 535622,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę wywołaną bezprawnym wydaniem przez Ministra Finansów dwóch decyzji z dnia 14 lipca 2008 r., utrzymujących w mocy decyzje z dnia 6 czerwca 2007 r., którymi nie zostały uwzględnione wnioski powodowej spółki o przedłużenie udzielonego decyzjami Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 2001 r. zezwolenia na prowadzenie we Wrocławiu dwóch salonów do gry na automatach. Decyzje zostały uchylone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2009 r.

Wskazaną przez powoda szkodą były wydatki poniesione przez okres 13 miesięcy na czynsz najmu lokali, w których prowadzone były salony, nie mogące działać z powodu nieprzedłużenia zezwolenia.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo, uznając, że nie zachodzi związek przyczynowy pomiędzy wydatkami na czynsz a wydaniem wadliwych decyzji, ponieważ powodowa spółka opłacałaby czynsz także gdyby wydano decyzje prawidłowe - pozytywne. W rezultacie, mimo bezprawności decyzji nie zostały spełnione wszystkie przesłanki konieczne aby uwzględnić powództwo w oparciu o przepisy art. 417 § 1 k.c. oraz z art. 417¹ § 2 k.c.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powódki, dzielając ocenę Sądu Okręgowego, że nie zachodził adekwatny związek przyczynowy pomiędzy wydaniem przez Ministra Finansów decyzji, które zostały uchylone wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2009 r. a wydatkami powódki na czynsz za oba lokale. Sąd wyjaśnił, że szkodę stanowić mogły utracone dochody, z których czynsz byłby pokryty, jednak powódka nie wykazała dochodów osiąganych z prowadzonej w salonach działalności.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. oraz z art. 417¹ § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powódki został oparty na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącej wykładnia art. 361 § 1 i 2 k.p.c. dokonana przez Sądy obu instancji jest oczywiście niezasadna. Skarżąca wskazała, że zaistnienie okresu 13-miesięcznej „przerwy” w prowadzeniu salonów gry (którego dotyczy roszczenie odszkodowawcze) zostało spowodowane wyłącznie wydaniem bezprawnych decyzji o odmowie przedłużenia zezwoleń na obie lokalizacje. W ocenie powódki gdyby Minister Finansów w dniu 14 lipca 2008 r. wydał prawidłowe decyzje o przedłużeniu obu zezwoleń, okres przerwy pomiędzy ustaniem zezwolenia pierwotnego a przedłużeniem zezwolenia na kolejne 6 lat byłby krótszy właśnie o te 13-miesiące, które w realiach sprawy odpowiadały okresowi od lipca 2008 r. do sierpnia 2009 r. Zdaniem skarżącej nie ulega wątpliwości, że gdyby w miejsce bezprawnych decyzji odmownych wydano decyzje przedłużające, wyeliminowany zostałby 13-miesięczny okres koniecznych płatności „dodatkowego” czynszu, uiszczonego w okresie nieobjętym zezwoleniem.

Skargi nie można było uznać za oczywiście uzasadnioną. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4

k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, niepubl. czy z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.). Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, powódka nie przytoczyła. Podnoszone argumenty, mające zakwestionować prawidłowość rozumowania Sądów obu instancji, pomijają podstawowe założenie, jakim Sądy te się kierowały, zgodnie z którym normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a szkodą nie zachodzi, jeżeli dany wydatek, wskazywany jako element szkody, byłby poniesiony także w razie wydania prawidłowej decyzji.

Okoliczności sprawy nie wskazują, by zachodziły inne okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi powódki do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić jej przyjęcia do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. i w zw. z § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).